

ՍՊԱՍՈՒՄ

— 00 —

Ի՛նչ տըխուր, այսօր՝ հարս մը մեռեր է.
Ու ձայն մ'ինչպէս որ օդին մէջ հնչուն
Կ'երկնայ պահ մը, կը ձայնէ հեռուն
Եւ կամ գոյն մը որ տակաւ ինքնիւրմէ

Կը գատուի մարած, կ'անցնի երկինքէն,
Նոյն գոյնին, ձայնին գացած ուղիով
Հետք մը, երեւոյթ մ'անցած ապահով,
Գիծ մը կը մընայ բաւական ատեն.

Հողակոյտին նոր մեռնողին վըրայ
Ուր դեռ արեւը իրկուն չէ բերած,
Ուր ոտքի հետքեր՝ նաեւ արտասուաց,
Կեանքի հոտ մը թարմ դեռ կը թրթռայ,

Բընութեան ծոցէն, վերերէն զըւարթ՝
Ըսպասումով գուր, յոյսով կամաւոր,
Աչքը կը սպասէ ընդ երկար անոր՝
Կորսըւած բանին ետեւէն անթարթ.

Երբ գոյներն ամեն ու պատրանքն անբիծ
Կը վառին կ'անցնին հանդարտ, տխրագին՝
Վերջալոյսին կամ մէջէն երկընքին՝
Աչքը հանապազ նայուածքն անթախիծ

Վեր կը վերցընէ ու ամպէն անդին՝
Անկէ սրտատրոփ՝ բըռնկած կըրակ
Անվերջ հայեացքով, դողով մը բարակ
Կը սպասէ անոր, կորսըւած բանին:

ՌՌԻԲԷՆ ԶԱՐԴԱՐԵԱՆ

Խաբբերդ, 1895, փետր. 7